

Zaak T-158/95

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA e.a.

tegen

Raad van de Europese Unie

„Gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker —
Vereveningsregeling voor opslagkosten — Beroep tot nietigverklaring —
Natuurlijke en rechtspersonen — Niet-ontvankelijkheid”

Arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 8 juli 1999 . . . . . II-2221

Samenvatting van het arrest

Beroep tot nietigverklaring — Natuurlijke of rechtspersonen — Handelingen die hen rechtstreeks en individueel raken — Bepaling houdende vaststelling van bedrag van vergoeding voor verevening van opslagkosten van suiker voor verkoopseizoen — Beroep van Italiaanse suikerfabrikanten — Niet-ontvankelijkheid

[EG-Verdrag, art. 173, vierde alinea (thans, na wijziging, art. 230, vierde alinea, EG); verordening nr. 1534/95 van de Raad, art. 4]

II - 2219

Het door de Italiaanse suikerfabrikanten ingestelde beroep tot nietigverklaring van artikel 4 van verordening nr. 1534/95, waarbij het bedrag van de vergoeding voor de verevening van de opslagkosten van suiker voor het verkoopseizoen 1995/1996 is vastgesteld, is niet-ontvankelijk.

zekerheid kan worden bepaald, zolang maar vaststaat, dat deze toepassing geschiedt op grond van een door de betrokken handeling omschreven rechtens of feitelijk objectieve situatie. Bovendien doet de omstandigheid dat een handeling voor de verschillende rechtssubjecten waarop zij van toepassing is, in concreto tot uiteenlopende gevolgen kan leiden, niet af aan het regelgevend karakter van dat voorschrift, zolang van een objectief bepaalde situatie sprake is.

Deze bepaling moet immers worden beschouwd als een maatregel van algemene strekking, die van toepassing is op objectief bepaalde situaties en in algemene bewoordingen is gericht tot abstract aangewezen categorieën van personen, aangezien zij een forfaitaire vergoeding invoert en van toepassing is op een onbepaald aantal opslaghandelingen in de Gemeenschap, verricht door communautaire suikerfabrikanten.

Zelfs gesteld dat de Raad ten tijde van de vaststelling van voornoemde verordening verzoeksters' identiteit, als houders van productiequota voor suiker, kende, betekent dit niet dat zij individueel worden geraakt, aangezien de algemene strekking van een bepaling niet wordt aangetast door de mogelijkheid, dat het aantal of zelfs de identiteit van de rechtssubjecten waarop deze op een bepaald moment van toepassing is, met meer of mindere mate van

Het enkele feit dat verzoeksters houders van productiequota zijn, betekent niet dat specifieke rechten van hen zijn aangetast. Vóór de vaststelling van de litigieuze verordening ging de toekenning van productiequota aan verzoeksters immers niet gepaard met een verworven recht op vaststelling van een terugbetalingsbedrag dat rekening hield met de uitsluitend door de Italiaanse suikerproducenten daadwerkelijk gedragen opslagkosten. De rechtspositie van deze producenten verschilde dus niet van die van de andere houders van productiequota, die allen genoeg dienden te nemen met het bedrag van de terugbetaling dat door de Raad op forfaitaire en uniforme basis voor ieder verkoopseizoen werd vastgesteld.